

Arrest

nr. 150 299 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 24 januari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door:

*U., P. (R.R.: ...)
nationaliteit: Pakistan
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij de (...) bvba van 07.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 04.04.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 08.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt hierover verschillende getuigenverklaringen als ook een huurcontract en attesten over het volgen van Nederlandse les en hij zou ook Frans spreken), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2006 in België verblijven. Echter hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Met betrekking tot het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met politie of gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Voornoemde beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 februari 2012.

Op 24 januari 2012 wordt tevens de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

Meegedeeld door de dienst vreemdelingenzaken op 24.01.2012.

wordt aan U. P.

geboren te (...)/, op ,(...)

van Pakistan nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 07 MAAR 2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en of een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Voorname beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 6 februari 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling is aangewezen die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

In casu betoogt verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie, dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

De Raad is echter van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* ongegrond wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Tevens roept verzoeker in dat er sprake is van machtsmisbruik.

Hij acht het geenszins correct dat de goede integratie, waarvoor verzoeker zelf verantwoordelijk is, wordt erkend, maar deze elementen niet als een grond voor regularisatie kunnen worden aanvaard.

3.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder het volgende:

"2.2 Repliek op verzoekers middelen tot nietigverklaring.

Aangezien verzoeker zich in een enig middel beroept op de schending van:

- de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet dd. 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel; artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de schending opwerpt van de motiveringsplicht, zoals bepaald in de wet dd. 29.07.1991, merkt de verwerende partij op dat deze wet betrekking heeft op de formele motivering van bestuurshandelingen. Derhalve dient te worden besloten dat verzoeker een schending van de formele motiveringsplicht opwerpt.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

Verder laat de verwerende partij gelden dat: verzoeker in de uiteenzetting bij het enig middel tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9 bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij de MD bvba van 07.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 04.04.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 08.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt hierover verschillende getuigenverklaringen als ook een huurcontract en attesten over het volgen van Nederlandse les en hij zou ook Frans spreken), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2006 in België verblijven. Echter hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu

geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Met betrekking tot het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met politie of gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. "

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geoordeeld om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren.

De gemachtigde beschikt dienaangaande over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007): wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. "

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie alle elementen die door verzoeker werden aangevoerd, in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat deze geen regularisatie rechtvaardigen.

Verzoeker kan niet vragen dat de Instructie zou worden toegepast aangezien deze werd vernietigd.

"Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd omdat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS S oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie." (R.v.V. nr. 77.191 van 14 maart 2012)

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zoals die ook blijken uit het administratief dossier. Verzoeker kan niet dienstig beweren dat de gemachtigde zich op foutieve gegevens zou hebben gebaseerd. verzoekers kritiek kan niet worden aangenomen.

De verwerende partij stelt voorts vast dat verzoeker het kennelijk oneens is met de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, waarbij de elementen van integratie onvoldoende werden geacht om een verblijfsmachtiging toe te kennen. Het loutere feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, kan uiteraard niet tot de nietigverklaring leiden.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nogmaals naar het gegeven dat de gemachtigde bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet, over een ruime beoordelingsbevoegdheid aangaande de door de vreemdeling voorgelegde elementen, waarbij hij zelf kan oordelen of de vreemdeling al dan niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.

Verzoeker lijkt middels zijn uiteenzetting een feitelijke herbeoordeling van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beogen.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt immers enkel of gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen

redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Het loutere feit dat verzoeker meent dat hij wel voldoende elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden, kan op zich niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aangaande het beweerd ononderbroken verblijf en de integratie werd reeds afdoende gemotiveerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen.

In zoverre verzoeker meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het "waarom" van de motieven dient uiteen te zetten, merkt de verwerende partij op dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers argumenten niet konden worden weerhouden als grond voor verblijfsmachtiging.

Verzoeker houdt nog voor dat de gemachtigde zich in de plaats zou stellen van de wetgever en dat nieuwe criteria zouden worden vermeld in de bestreden beslissing. De verwerende partij laat evenwel gelden dat er bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat de inhoudelijke beoordeling van de door verzoeker bij zijn aanvraag en aanvullingen aangebrachte elementen een criterium zou toevoegen aan de wet. Het betreft louter een beoordeling in het kader van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Verzoekers beschouwingen missen dan ook grondslag en doen geen afbreuk aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat verzoeker meent dat hij op basis van humanitaire redenen dient gemachtigd te worden tot verblijf, kan uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de integratie en het voorgehouden langdurig verblijf in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat deze geen verblijfsmachtiging rechtvaardigen.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker lijkt voor te houden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding advies had moeten inwinnen bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Verzoekers beschouwingen kunnen evenwel niet worden aangenomen, gelet op de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, terwijl geen enkele wettelijke bepaling zulke verplichting voorschrijft.

Verzoeker voert aan dat hij "zonder enig twijfel" een verblijfsmachtiging zou hebben bekomen, indien hij ten tijde van het schrijven van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dd. 04.04.2011 over een arbeidskaart B zou hebben beschikt.

De verwerende partij laat gelden dat dergelijke hypothetische beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de motieven van de in casu bestreden beslissing. Verzoeker kan niet ernstig betwisten dat een arbeidskaart B hem op 08.08.2011 geweigerd werd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld.

Verzoeker stelt dat aangaande zijn eigen aanvraag eerst wel, doch naderhand niet meer toepassing werd gemaakt van de instructies dd. 19.07.2009 en acht zodoende het redelijkheidsbeginsel geschonden. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker met zijn kritiek meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de (vernietigde) instructie diende toe te passen, hoewel deze in strijd is met art. 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat bij zijn kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie.

Zie ook:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). "

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; /".../ dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden: "

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. "

Ten overvloede dient te worden benadrukt dat verzoeker weldegelijk de kans heeft gekregen om een arbeidskaart B voor te leggen, doch dat de afgifte hiervan hem op 08.08.2011 werd geweigerd.

Verzoeker houdt nog voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het nemen van zijn beslissing het gelijkheidsbeginsel zou hebben geschonden, door in het verleden wel, en thans niet meer, de instructies dd. 19.07.2009 toe te passen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar aanvragen waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een andere houding zou aangenomen hebben.

Verzoeker toont echter niet aan over welke 'aanvragen' het hier gaat, en in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze gevallen vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen.

"Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld. "

(R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011)

Verzoeker tracht zijn middel te onderbouwen aan de hand van statistische gegevens, doch dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat in zijn concrete geval kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat geen verblijfsmachtiging kon worden toegekend. Het loutere feit dat 15.426 vreemdelingen geregulariseerd zouden zijn, zoals verzoeker ongestaafd voorhoudt, impliceert geenszins dat ten aanzien van verzoeker ten onrechte besloten zou zijn tot een ongegrondheid van diens aanvraag. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Elke aanvraag dient afzonderlijk te worden beoordeeld.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, en gelijkheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.2.2 Middelen tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten Verzoeker acht het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende gemotiveerd nu "de regularisatie of tenminste de weigering ervan duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. "

De verwerende partij wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd in toepassing van artikel 7, al. 1, 1° van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelet op het illegaal verblijf van verzoeker.

Dit blijkt ook uitdrukkelijk uit de motieven van dit bevel. Aan verzoeker vermag geheel terecht, conform de bepalingen van artikel 7 van de Wet dd. 15.12.1980, bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten nu hij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Dit blijkt ook duidelijk uit de motieven van het bestreden bevel.

Verzoekers beschouwingen zijn dan ook niet ernstig."

3.3. Verzoeker uit kritiek op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en betoogt onder meer dat de Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat hij sinds 2006 ononderbroken hier verblijft, goed geïntegreerd is en hiervan stukken neerlegt, Nederlands spreekt en hiervan stukken neerlegt, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst neerlegt, er reeds een aanvraag is gebeurd tot tewerkstelling van een vreemde werknemer, hij hier een leven heeft opgebouwd en hiervan stukken neerlegt, doch dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de integratie en bijgevolg deze elementen niet als een grond voor regularisatie kunnen aanvaard worden. Het feit dat verweerder een beslissing neemt waarin een eigen mening wordt gemotiveerd, is niet aanvaard; immers een regularisatieaanvraag is nog altijd een aanvraag op basis van humanitaire redenen, aldus verzoeker.

Omtrent de lokale verankering van verzoeker wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt hierover verschillende getuigenverklaringen als ook een huurcontract en attesten over het volgen van Nederlandse les en hij zou ook Frans spreken), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze

situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2006 in België verblijven. Echter hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt, zoals verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift, dat de lokale verankering en het langdurig verblijf van verzoeker in België niet worden weerlegd en de elementen van integratie van verzoeker in België niet worden betwist. Verweerder meent evenwel dat de integratie van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor deze situatie, hij zou sinds 2006 in België verblijven, hij heeft echter geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen, hij heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding, aldus de bestreden beslissing.

De Raad betwist niet dat verweerder bij de beoordeling van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel, waarvan verzoeker de schending aanvoert, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar verzoeker betoogt dat het feit dat verweerder een beslissing neemt, waarin een eigen mening wordt gemotiveerd, niet kan worden aanvaard, merkt de Raad op dat er geen vaste wettelijke criteria zijn die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria die bepalen waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

De Raad merkt echter eveneens op dat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet tevens vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes, de mogelijkheid biedt een aanvraag om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet om humanitaire redenen in te dienen. De Raad kan verzoeker bijgevolg bijtreden waar hij betoogt dat de gemachtigde dan ook niet op redelijke wijze elementen die wijzen op integratie en de lokale verankering kan verwerpen omdat hij meent dat verzoeker *‘zich aldus bewust genesteld (heeft) in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn (...) louter het gevolg (is) van zijn eigen houding’*.

Voorts, door *in casu* de aangevoerde elementen inzake de maatschappelijke integratie van verzoeker niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onmogelijk een grond zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen omdat verzoeker voorheen geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend, schendt verweerder artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Nergens in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan immers worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat zijn integratie tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf.

Er anders over oordelen, zoals verweerder opnieuw doet in de nota met opmerkingen, zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

Het ter zitting neergelegde arrest van het Hof van Cassatie van 9 mei 2014 tussen de Belgische staat en Brussels Airlines N.V. doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dit arrest stelt immers dat zowel uit de artikelen 2 en 74/4*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet als uit het voormelde artikel 12 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen blijkt dat de geldboete verschuldigd is wanneer een passagier naar België vervoerd wordt zonder dat hij in het bezit is van het vereiste document om er te verblijven of naar een derde land door te reizen, zelfs als hem, bij aankomst in België, door de minister of door zijn gemachtigde een verklaring wordt uitgereikt krachtens artikel 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet of een bepaling van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van de middelen geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 24 januari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp betreffende de beslissing van 24 januari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de beslissing van 24 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,
dhr. M. DENYS,

eerste voorzitter.
griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS